

NHỮNG NGÀY Ở TRƯỜNG TSQ MỸ THO

CTSQ PHAN QUANG THƯỜNG

Trường TSQ Mỹ Tho nguyên là trường Nam Tiểu học Mỹ Tho, nằm giữa trung tâm thành phố. Từ bến xe đò Á Đông, phía trước trường Trung học Nguyễn Đình Chiểu, vòng qua đường Lê Đại Hành, đi khoảng 200m sẽ gặp Đại lộ Hùng Vương. Trường TSQ nằm trên Đại lộ Hùng Vương này và song song với đường Lê Đại Hành. Bên trái là sân vận động Mỹ Tho, bên phải đường là khuôn viên của trường TSQ. Khuôn viên trường rất rộng, bao quanh bởi hàng rào kẽm gai có trụ xi măng. Bên trái, từ cổng đi vào là bãi đất trống, bên phải là những hàng cây me tây (cây còng) to và cao. Thẳng vào bên trong, sẽ thấy một căn nhà ngang nối liền với hai dãy lầu một tầng, nằm phía sau sân cờ, dọc theo đường Lê Đại Hành. Dãy nhà ngang này dùng làm văn phòng Chỉ huy trưởng và Bộ Chỉ huy nhà Trường. Hai lầu hai bên, tầng trên là phòng ngủ, dưới là phòng học. Nhà bếp và phòng tắm đầu đầu với dãy lầu B, song song với đường Lê Đại Hành. Nhà vệ sinh đối diện với nhà bếp, bên đầu dãy lầu A. Đằng sau Bộ chỉ huy là trại gia binh dành cho căn hộ nhà trường và giáo sư.

Năm tôi nhập học, vừa lúc có trường TSQ Gia Định chuyển xuống cùng với Trường TSQ Hà Nội chuyển vào.

Các TSQ mới vào cùng lớp tôi có : Ngô Văn Nụ, Nguyễn Văn Long, Nguyễn Văn Phương, Phạm Bá Mạo, Bửu Hỷ... TSQ cũ có Nguyễn Thành Ngọc, Lê Tấn Phát, Nguyễn Văn Mè, Châu Soul... TSQ Hà Nội có Hồ Sĩ Lâm, Lê Phát Đạt, Hải Mù (quên họ) vì anh thường đeo kính cận... Đặc biệt, lớp tôi còn có cô Đào Thị... Cúc vốn là con gái cưng của giáo sư Đào Văn Tố học ngoại trú (tôi quên tên lót).

Giáo sư lúc bấy giờ chỉ có thầy Nguyễn Hữu Hùng, giáo sư Tấn, giáo sư Sắc, giáo sư Phạm Văn Viết, Đào Văn Nghiệp và hai giáo sư của Nguyễn Đình Chiểu biệt phái vào là thầy Ngàn và thầy Chấn. Giáo sư Đào Văn Tố, nổi tiếng nhất của Trường TSQ. Giờ của thầy, lớp học bao giờ cũng u ám và nặng nề căng thẳng, chúng tôi luôn luôn chuẩn bị để nghe thầy chửi. TSQ nói nhái đi là thầy hò, hét điệu “ cha cha cha”, nếu có TSQ nào chia verbe (pháp văn) không được, hoặc không thuộc Sử, Địa, thì giờ đó kể như ngồi nghe thầy tụng suốt buổi, không một đứa nào dám cựa quậy. Có lần tôi và Couhé lên trả bài recitation không thuộc, thầy cho ra khỏi lớp, quì gối và phải học cho bằng thuộc. Và... xui ơi là xui, từ bên văn phòng có CTSQ Thiếu Úy Phú- cùng lớp và ra trường trước CTSQ Thống tướng Lê Văn Ty- bao giờ ra khỏi văn phòng cũng cầm cây roi mây trong tay. Lớp nào có TSQ ra quì gối là y như rằng, Bác mò đến chiếu cổ liền tức khắc. Bác tới hỏi tôi và Couhé giọng dịu dàng:

Sao vậy các con, giờ học không ngồi trong lớp mà ra ngoài quì vậy?

Tưởng hôm nay mát trời, giọng bác hiền như vậy chắc không sao, tôi trả lời ngon lành :

Dạ thưa Bác, tụi con không thuộc bài.

Bác liền bảo: Thôi vào học đi!

Hai đứa mừng quá vội vàng đứng lên định vào lớp, thì Bác lạnh lùng bảo:

Hai đứa chống tay vào tường, đưa dít ra.

Thế là Bác để cho mỗi đứa ba roi, đau run người! Bọn tôi vào lớp, vừa định ngồi thì thầy Tố ra lệnh: Hai trò đứng dậy.

Thế là bắt đầu nghe thầy lấy giọng hò. Hò tới hò lui cho đến hết giờ của thầy luôn. Vẫn chưa nguội, thầy còn tận dụng luôn cả 10 phút ra chơi nữa. Thật là chán đời! Một lần khác, Hải mù chia verbe không được, bị thầy xáng cho ba, bốn cái bạt tai, làm rớt cả mắt kiếng cận. Hải mù lom khom tìm, va cả vào bảng đen, ngã chổng kèn ra đất khiến cả lớp bụm miệng không dám cười ra tiếng. Riêng tôi chịu không được nữa, chúi đầu xuống gầm bàn cười” té ho “ luôn. Thầy bắt tôi đứng lên hỏi: Trò (thầy phát âm thành “chò” nhái theo giọng Bắc) cười gì vậy trò? Trò cười cha cười mẹ trò hả trò? Cha mẹ trò cho trò vào đây học, không phải cho trò vào đây để trò cười, trò giỡn nghe trò.

Thế là Thầy lại “hát” luôn cho đến hết giờ. Được thầy “hát” là còn may, có khi nổi đóa thầy không những “hát” mà còn “đòn” (đánh) nữa mới khiếp hồn. Chẳng phải chỉ TSQ là nạn nhân, mà cô Cúc, con gái cưng của thầy cũng cùng chung số phận nữa mới tội nghiệp. Tôi còn nhớ, hôm ấy cô Cúc bị thầy gọi lên trả bài, nhưng cô không thuộc, bèn bị thầy thẳng tay tát. Cô vừa đau, vừa xấu hổ ôm mặt khóc. Cả lớp ngồi im phăng phắc, sợ run người, đứa nào đứa nấy cũng teo...chim và rầu rĩ. Đến lúc đó chúng tôi mới biết thương cô Cúc. Giờ ra chơi, cô ở lại trong lớp, vẫn che mặt ngồi khóc thút thít. Thấy vậy thương cô mà chúng tôi, không đứa nào dám đến an ủi và chia sẻ nỗi buồn của cô, vì chỉ sợ cô tự ái, tủi thân thêm. Cho tới giờ này, chính tôi cũng chưa hiểu tại sao thầy lại mạnh tay đánh con gái cưng của thầy như vậy trước mặt chúng tôi. Phải chăng TSQ lười biếng, ham vui chơi không chịu học, thầy lôi cô ra đánh để cảnh cáo bọn tôi chăng, nếu vậy thì chúng tôi ân hận cùng cô Cúc biết chừng nào? Giờ không biết cô Cúc ở đâu? Nếu đọc được bài này, đừng buồn hay trách cứ gì tôi nghe. Chẳng qua, tôi chỉ muốn nhắc lại để tưởng nhớ một vị giáo sư nghiêm nghị và hết lòng, đã bỏ công sức suốt cả cuộc đời của mình ra để theo sát bên TSQ, coi như chính con ruột của thầy, từ Gia Định xuống đến Mỹ Tho, rồi từ Mỹ Tho ra tới Vũng Tàu. Luôn luôn tận tụy, dạy dỗ, đào tạo cho TSQ trở thành những học trò tốt, để sau này sẽ là những chiến sĩ ưu tú của QLVNCH.

Còn thầy Nghiệp thì lúc nào trên tay thầy cũng cầm điều thuốc thơm. Tóc thầy luôn luôn chải tét, trông rất ư là nghệ sĩ, không như TSQ, lúc nào đầu cũng hớt cua 3 phân trông chả giống ai. Thầy dạy vẽ nổi tiếng của Trường. Tôi không có khiếu vẽ, nên thường bị thầy đứng từ phía sau ký vào đầu, đến giờ thầy là tôi bị chiếu tướng nhiều nhất. Ngán ngấm vô cùng. Riêng thầy Phạm Văn Viết, dạy về Việt Văn. Thầy nhỏ nhắn, bước đi lanh lẹ, vũng vàng, nhưng không hấp tấp. Thầy ăn mặc gọn gang, đơn sơ và trang trọng, quần tây sậm màu, áo sơ mi dài tay luôn luôn cài nút đàng hoàng. Thầy rất hiền và thương TSQ. Vào lớp thầy hết lòng dạy dỗ, chỉ bảo cho học trò biết từng chi tiết để làm một bài thơ, một bài luận sao cho hay, thầy phân tích tỉ mỉ thế nào là một bài luận hay hoặc dở. Thầy so sánh mỗi tác giả, tác phẩm, chỉ cho chúng tôi thấy chỗ nào sai hoặc có sự khác biệt nào đó. Thầy nói năng rất nhỏ nhẹ, ôn hòa, không bao giờ rầy la hay quở phạt một TSQ nào. Cho nên, giờ của thầy lớp chúng tôi rất là thoải mái, thay vì ngồi lắng nghe thầy giảng hoặc làm bài, chỉ có vài ba anh- không phải hết cả lớp- như Nguyễn Thành Ngọc, Couhé, Lê Tấn Phát, Nguyễn Thành Văn, Phạm Bá Mạo (tục danh con cua) và tôi, là châu đầu đầu ca rọ búng lỗ tai. Nếu có bất gặp, thầy chỉ cười bảo:

Thôi hãy làm bài, búng tay đau lắm.

Vì thế mà văn, thơ của tôi quá ư là tệ, ít khi được điểm cao.

Một số thầy khác như thầy Hùng, thầy Tường, thầy Ái, thầy Tinh, thầy Bảo...tôi cũng học qua, nhưng không có kỷ niệm nào đáng ghi nhớ. Nói chung, các thầy dạy ở trường đều tận tâm dạy dỗ và đều muốn cho TSQ nên người cả. Có thể vì như thế mà sau này, đã có những TSQ làm rạng danh cho trường, như các CTSQ Hồ Ngọc Cần tỉnh trưởng, Lê Chí Thiện, Trang Luận (không phải Trang Luân), Vương Mộng Hồng, Nguyễn Quốc Lê, Nguyễn Ngọc Ánh tỉnh trưởng, Đỗ Đình Tường bác sĩ, Nguyễn Văn Toan giáo sư, Trần Ry giáo sư, Lê Văn Hai giáo sư, Nguyễn Văn Thương giáo sư, Nguyễn Văn Tạo, Đỗ Xuân Thảo giáo sư, Trần Thế Tùng bác sĩ, Nguyễn Đức Long bác sĩ, Nguyễn Văn Nghiêm nhà văn...Riêng phải nói CTSQ Hồ ngọc Cần, là một tấm gương trong sáng nhất để cho tất cả CTSQ chúng ta ghi nhớ và noi theo dõi đời.

Ở Trường, tôi là chúa lười, chỉ ham chơi và quậy phá. Vậy mà vẫn còn thua các TSQ Nguyễn Thiên Sanh (Sanh méo), Danh Coul, Mai Sóc, Lương Việt Hoàng, Cẩn đen (quên họ), Hồ Văn Dung, Couhé (còn có biệt danh là Giặc Cu Hê)...

Mỗi ngày sau giờ học chiều, TSQ được cán bộ trường dẫn sang sân vận động tập thể dục, toán thì đá banh, toán chạy đua, toán ném tạ, toán nhảy cao, nhảy xa...Khi hết giờ còn được cán bộ dẫn ra bến tàu , chỗ vườn hoa Lạc Hồng tắm sông, tha hồ bơi lội thoải mái.

Khi về gần đến trường, TSQ phải đi đều bước, đếm nhịp, vừa đi vừa đồng ca những khúc quân hành rất là oai hùng. Có hôm không được đi tắm sông, về đến trường tan hàng là mạnh đứm nào đứm nấy chạy ào vào nhà tắm dành nhau, dùng tay khoát nước vào người để tắm, hoặc đứng phía sau tên nào có mũ sắt, mũ nhựa tắm ké, vì mấy anh này luôn tay múc nước đổ lên người không kịp kỳ cọ...Muốn lên phòng lấy ca xuống tắm nhưng sợ không kịp giờ hoặc hết nước. Đôi lúc tôi chen vô, làm bộ té vào hồ để được tắm cho thỏa thích, mặc tình cho bạn bè hùa nhau chửi bới.

Mỗi khi trường tổ chức chích TAB, thì nhà bếp ghi thông báo thực đơn ăn cháo hoặc soup. Buổi cơm trưa hôm đó, tôi lấy ca ém đây cơm, Ngô Văn Nụ lấy thức ăn đem về phòng nấu, hết giờ tự học tối, về chia nhau đớp, có ốm đau gì đâu. Đôi khi thấy chàng nào coi bộ đau thật , bằng mọi cách tôi vỗ vào chỗ chích, thế là bị rượt, bị chửi toí bởi hoa lá, có khi phải đấu nhau, bạn bè can ra giải hòa, vài ba hôm sau gặp mặt xin lỗi, rồi tay bắt mặt mừng như chẳng có gì xảy ra. TSQ là thế đó. Vậy mà sau khi thi lục cá nguyệt , không biết các giáo sư và cán bộ hướng dẫn về quân sự, có chấm lộn bài của tôi không, tôi cũng được lên hạ sĩ TSQ, lãnh một tháng 60 tỷ. Không mấy chốc mùa nghỉ hè tới, trường được nghỉ trước vài ba ngày để chuẩn bị hành trang. Suốt ngày chúng tôi đùa giỡn, cùng nhau đánh bóng rổ, bóng chuyền, đá banh... Vì mãi mê vui đùa, tôi bị va đầu vào cánh cửa gió của phòng ăn, tét phía sau đuôi chân mày trái, máu ra khá nhiều. Nguyễn Thành Ngọc và

Phạm Văn Oanh diu tôi đến y tá là bà Đậu (phu nhân của CTSQ cố Thiếu úy Từ Văn Đậu), nhạc mẫu anh Mông, rửa và băng vết thương cho tôi. Vì vết thương dài và sâu, nên bà Đậu phải dẫn tôi ra bệnh viện Mỹ Tho may vết thương lại. Bà dặn tôi:

Về nhà sau 2 tuần, đến trạm xá nào gần nhất, nhờ họ gỡ kẹp băng ra nghe không.

Cho tới bây giờ vết sẹo tôi vẫn “còn giữ” để kỷ niệm. Đến năm 1956, Trường TSQ Mỹ Tho dời ra Vũng Tàu, ngã ba Bến Đình, sát nhập với các trường khác thành một gọi là trường Thiếu Sinh Quân Việt Nam theo lệnh của Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Các giáo sư của Trường TSQ Mỹ Tho hầu hết cũng di chuyển theo ra Vũng Tàu, và cùng một số giáo sư mới đến, tiếp tục dạy cho TSQ. Tên của quý vị giáo sư được một TSQ nào đó tôi không biết , ghép lại thành một câu thơ bất hủ mà tôi còn nhớ cho tới bây giờ, đó là “ Ái, Tình, Bão (Báo), Tổ, Hải (Hải) Hùng”. Năm học mới này, tôi thấy mình khá hơn đôi chút về học vấn lẫn quân sự. Nhưng vẫn còn phá ngầm đối với TSQ nào có “bò keo”, tôi với TSQ Phùng, Oanh lên núi phía sau Trường, hái trái mứt đem về rãi ra giường hoặc đem vào lớp rãi lên bàn, thế nào mấy bạn đó cũng bị ngứa, mà đã bị ngứa rồi, càng gãi càng ngứa nhiều, tắm cũng không hết ngứa. Chỉ có cách xuống bếp cào than ra rồi hơ vào hồi lâu mới hết. TSQ Nguyễn Văn Long, Nguyễn Văn Hoa, Lê Văn Kiệt, Bửu Hỷ là bị bọn tôi phá nhiều nhất. Còn nhớ một sáng chủ nhật nọ, bọn tôi gồm các TSQ Nguyễn Văn Tạo, Nguyễn Văn Thương, Lê Văn Thơ, Trần Văn Phước (hỏa lò) và tôi rủ nhau lên núi phía sau trường, đi ngang qua nhà máy nước, bắt thành linh TSQ Thơ cầm khúc cây quất vào cổ con gà rừng nằm lăn ra không một tiếng la. Phước (hỏa lò) chộp liền. Sau đó chúng tôi vội vàng trèo lên núi, đi về phía có những nhà hầm bằng xi măng mà trước kia quân đội Nhật hay Pháp đã xây nên. Đến nơi, bọn tôi gom cây cành cây khô, nỏ lửa đốt rồi thui con gà cháy trụi long, mùi mỡ gà bay lên mũi rất thơm. Gà chín, chúng tôi chia ra ăn, ngon chi là ngon. Không cần muối mắm mà vẫn thấy ngon ngọt như thường mới lạ..

Ăn xong, bọn tôi ngồi tán gẫu với nhau, bỗng nhìn thấy chỗ bọn tôi bỏ ruột gà và xương gà, những con rết to bằng ngón chân cái bò ngổn ngang, bọn tôi bèn lấy cây đập ròi tiếp tục nướng ăn tiếp. Phải công nhận thịt rết ăn rất thơm, ngọt y như tôm càng nướng vậy. Ai chưa ăn thịt rết, hãy tìm bắt cho được ròi nướng ăn thử, xem tôi nói có đúng không? CTSQ Nguyễn Văn Tạo, Trần Văn Phước, hai anh đã đền nợ nước trước năm 1975. Chỉ còn lại ba đứa tôi CTSQ Nguyễn Văn Thương hiện ở Iowa, Lê Văn Thơ đã sang Mỹ, chưa liên lạc được, và tôi Phan Quang Thương hiện ở Houston, Texas. Suốt những năm học ở Trường TSQ, tôi được tham dự ba lần diễn hành mừng ngày Quốc Khánh, Ngày Quân lực Việt Nam Cộng Hòa tại Đại Lộ Thống Nhất Sài Gòn. Những kỷ niệm của thời TSQ nói sao cho hết, tôi xin chấm hết ở đây. Các bạn CTSQ cùng thời hãy cùng tôi bỏ ra đôi ba phút, thử hồi tưởng lại lúc còn là TSQ, cái thời thơ ấu ấy, chắc chắn sẽ thấy mình trẻ lại ngay... Và dù có ở trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa cũng đừng bao giờ quên mình là CTSQ phải không các bạn.

CTSQ PHAN QUANG THƯƠNG

Ghi Chú

CTSQ Phan Quang Thương có lúc đã nắm một đơn vị gọi là Tiểu Đoàn 8 Tác-Chiến thuộc Sư Đoàn Nhảy Dù, chức vụ Đại Đội trưởng cho đến ngày tan hàng, bị tù tội 10 năm, sang Mỹ theo diện H.O.. Hiện anh cùng gia đình định cư tại Houston, Texas. Trang trọng giới thiệu bài viết rất "TÌNH" đến Độc Giả một lần nữa...

